

SPOLEČNÁ ČÁST MATURITNÍ ZKOUŠKY ČESKÝ JAZYK A LITERATURA PRACOVNÍ LIST

Nikolaj Vasiljevič Gogol
Revizor

Výňatek

se to nedá. Neporoučíte, abych Vám to všechno podal písemně? **Umělecký text**

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: Dost možná, prosím. *(Po pauze)* Mohu směle říci, že se zhola nešetřím a plním horlivě svěřený mi úřad. *(Přitahuje židli blíž a hovoří polohlasně.)* Ale tuhle zdejší poštmistr nedělá vůbec nic: celý provoz je v největším nepořádku... zásilky jsou zdržovány... račte to sám schválně vyšetřit. A sudí, ten, co tu byl přede mnou, taky se stará jen o své zajíce, v kancelářských místnostech chová psy a jeho chování – musím to říci v zájmu vlasti, ačkoli je to můj příbuzný a přítel – jeho chování je tuze pohoršlivé. Žije tu jeden statkář, Dobčinskij – ráčil jste ho vidět – jak ten Dobčinskij vystrčí paty z domu – už je sudí tam a sedí u jeho ženy. Chtěl bych odpřisáhnout. Podívejte se, prosím, dobře na jeho děti: ani jedno není podobné Dobčinskému, všechny – i ta nejmenší holčička – jako by sudímu z oka vypadly.

CHLESTAKOV: Ale jděte, to bych si nebyl pomyslil.

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: A tuhle zdejší školní inspektor... já nevím, jak ho mohla vláda takovým úřadem pověřit. Je horší než jakobín a vnuká mládeži neloajální zásady – ani vylíčit

CHLESTAKOV: Dobrá, podejte to třeba písemně. Bude ~~me~~ to těšit. Když se nudím, přečtu si tuze rád něco zábavného... Jak je vaše ctěné jméno? Na všechno zapomínám.

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: Zemljanika.

CHLESTAKOV: Aha, ano! Zemljanika. Řekněte mi, prosím vás, máte dětičky?

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: Jak by ne! Patero: dvě už dospělé.

CHLESTAKOV: Ale jděte! Dospělé! A jak se... jakpak se tento...

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: Ráčíte se snad ptát, jak se jmenují?

CHLESTAKOV: Ano, jak se jmenují?

ARTĚMIJ FILIPOVIČ: Nikolaj, Ivan, Alžběta, Marja a Rozálie.

Výňatek

Neumělecký text

To jsem já

Kdo jsem? Jaká jsem? Co se mi na sobě samotné líbí a co bych chtěla raději změnit? Je velmi těžké objektivně odpovédět na tyto otázky. Člověk totiž většinou mnohem raději soudí druhé, než aby se zaobíral tím, jaký je on sám. Ráda používám v situacích, které mi to umožní, jedno z lidových rčení: „Nejprve je třeba si zamést před vlastním prahem a potom uklízet před cizím.“ Podle tohoto moudra bychom se měli všichni řídit, ale skutečnost je bohužel jiná.

Je těžké charakterizovat vlastní osobu, protože si mnoho nedostatků a chování, kterým řešíme některé situace, do nichž se dostáváme, ani často neuvědomujeme. Na první pohled se nám to může jevit jako nejlepší možné řešení, ale to, jak to vidíme my sami, neznamená, že stejným způsobem na to nahlíží i druzí.

Nejednou jsem slyšela otázku: „Reagovala bys stejně, kdyby ses ocitla znovu v té situaci?“ A jednou jsem také odpovíděla: „Asi ne.“ A to je právě to. Člověk je tvor jedinečný a tudíž i nepředvídatelný.